

vilde ikke paasættes et Stempel som dem, der ikke kunne træde op, men hellere holde sig selv tilside — og derfor skulle vi ikke give en Lov, der opfordrer til at sætte et saadant Stempel paa dem. Naar vi gaae fra disse Paragrapher, som ere den Deel af Lovforslaget, man efter min Mening kunde gaae ind paa og som jeg for mit Bedkommende ikke skulde have noget Væsentligt imod at stemme for, fordi jeg anser det i Grunden for at være at stemme for Sngenting, komme vi igjennem Overgangsparagraphen, nemlig § 15, til det, som Menighedsraadene skulle bestyrelse sig med, og til de Rettigheder, man tillægger Menighedsraadene, altsaa først til § 16. Denne Paragraph angaaer Bestyrelsen og Anvendelsen af „de Fattiges Kasse“. Det forekommer mig ganske naturligt, naar man først har Menighedsraad og betænker, at de Fattiges Kasse er bleven til ved frivillige Bidrag fra Menighedens Medlemmer, at da Menighedens Repræsentanter bestyre Kassen, uddele deraf osv. Men nu komme vi til det Næste, til § 17, og her er, efter min Mening, skeet et Overgreb, som jeg, dersom Loven gaaer videre end til første Behandling, skal søge at forhindre ved et Endbringsforslag, og det er, at Indtægterne af de til Bedste for Sognets Fattige stiftede Legater fremtidig skulle kunne tilflyde de Fattiges Kasse. Dette kunne vi med Rette ikke gjøre; vi maae lægge saa stor Forskjel, vi vilde, og som jeg skal indrømme er tilstede, imellem den tvungne Fattigforsørgelse og den Fattigforsørgelse, som gaaer ud fra den christelige Menigheds velvillige Gaver, saa kunne vi dog ikke tage bort fra den nærværende Fattigforsørgelse, som forser mange hæderlige Fattige, de Midler, der ere henlagte dertil. Naar man siger: ja, vi skulle undersøge, om ikke Gaverne ere af en saadan Natur, at de nødvendigt maae komme til de Fattiges Kasse, saa siger jeg, at naar Gaverne ere af en saadan Natur, at de ikke skulle gaae op i den tvungne Fattigforsørgelse, men uddeles efter andre Regler, saa uddeles de ogsaa nu efter andre Regler af Fattigbestyrelsen til Trængende i Sognet; thi det maa man erindre, at disse Legater høre Sognet til og ikke et enkelt Troesfællesskabs Medlemmer. Naar man lægger Bestyrelsen af

disse Legater til Menighedsraadene, saa ere de deres christelige Sindelag være saa godt, som det være vil, meget mere fristede til at give Understøttelse til dem, der høre til Menigheden, end til dem, der have udsøndret sig derfra, og man gjør saaledes dem Uret, som have udsøndret sig, da de have samme Rettigheder og samme Krav, idet det er Sognets Eiendom, hvorom der handles. Vi bør derfor ikke overlade Bestyrelsen og Anvendelsen af de nævnte Indtægter til saa usikre Skabninger, som disse Menighedsraad ere; og ere de virkelige Menighedsraad, saa tilkommer det dem ikke heller. — § 18 paalægger Menighedsraadet at føre Tilsyn med de Børn, som anbringes i Pleie i Sognet af fremmede Sognes Fattigvæsen eller andre Myndigheder. Dette kan jo ganske vist paalægges dem, men det er dog Regtet, som ikke bør paalægges dem gjennem en Lov. Naar Menighedsraadene træde frem som kirkelige Instituter i christelige Menigheder, paaligger det dem allerede, men det skal være en christelig Pligt for dem at udøve. Naar det tages paa denne Maade, siger jeg det er meget godt, og behøves der Tvang, saa lad den komme, og lad det da blive et Kjendemerke paa den Mand, der hører til Menighedsraadet, at han ikke frivillig vil give sin Tid hen til Opfyldelsen af denne Pligt; men ved Lov at paahyde. Noget dette udenfor dem, der deels ere Lønede, derfor og som det deels paaligger efter deres Stilling i Communen, vil jeg ansee baade for overflødig og for urigtigt; overflødig, fordi det dog ikke kan lykkes at faae det sat igjennem — ved dem, det nu er paalagt, faaer man det heller ikke — og urigtigt, fordi det ikke ligger i Sagens egen Natur at kunne faae den gennemført godt; naar ikke Frivilligheden er tilstede. Hvor man vil have christelig Hospitalspleie og Fængselspleie, maa man have Bøddlere og „soeurs de charité“, men dem finder man ikke ved paa denne Maade valgte Medlemmer af Menigheden og hvor Menigheden ikke har forstaaet selv at samle sig for christelige Formaal. Vi komme derefter til en vigtig Paragraph, nemlig § 22, som angaaer Menighedsraadenes Indflydelse paa Præstevalgene. Den Maade, som er angivet her i Paragraphen, er allerede omtalt og betegnet som uheldig, saa